

Indkomst- og Formueskat til Staten. Efter det omtalte Ændringsforslag skal man i § 1 lade Ordene „og 0,3 pro mille af Formuen“ udgaa og i Stedet for sætte: „en Tillægsskat af $\frac{3}{10}$ pCt. af Kapitalindkomsten.“ Først og fremmest ere vi altsaa alle paa det rene med, at vi ville gaa til Fastsættelsen af en almindelig Indkomstskat og ledsage denne Indkomstskat med en Tillægsskat. Forskellen mellem Ændringsforslaget og det foreliggende Forslag er, at dette vil tage et Tillæg til Indkomstskatten med paa flere Omraader, end Flertallet foreslaar. Dernæst er der ogsaa den Forskel, at den Maade, hvorpaa Tillægsskatten for Kapitalindkomstskattens Vedkommende er ordnet, er forskellig fra det, der er foreslaaet i det fremsatte Lovforslag. Jeg skal altsaa nu paa vise, hvilke Indtægter Flertallet foreslaar at undtage fra Tillægsskatten, og hvorvidt vort Forslag til en Ordning af denne Kapitalindkomstskat er rigtigere end den, Lovforslaget foreslaar. Jeg maa da bede ærede Medlemmer om først at kaste et Blik paa det Omfang, Formueskatten har i det fremlagte Lovforslag. Den er jo ordnet i Lovforslagets § 12, og i de følgende Bestemmelser findes der saa Regler for dens Gennemførelse, idét der opregnes de Genstande, som altsaa skulle belægges med denne Skat. Under Litra a i § 12 nævnes faste Ejendomme med alt Tilbehør, og det gælder baade faste Ejendomme paa Land og i By. Det er altsaa en Ejendomsbeskatning. Under Litra b og c nævnes Skibe og Varer og andet Løsøre. Det er altsaa, om jeg saa maa sige, en Tillægsbeskatning for Industri og Handel. Under Litra d opføres udestaaende Fordringer med videre. Det er altsaa en Tillægsskat paa Kapital. Naar jeg har nævnt disse Punkter, har jeg nævnt de tre Hovedposter, der er Tale om at beskattede. Hvad der senere nævnes under Litra e om Brugsrettigheder, Pensioner, Livrenter osv., er baade langt mindre omfattende og ogsaa mere begrænset, saa at Beskatningen f. Eks. kun gælder for Livrenter, for saa vidt de tilkomme vedkommende for en Tid af 10 Aar og derover. Dernæst er heller ikke medtaget de Brugsrettigheder, der betinges af Modpræstationer. Hvorledes skal saa Formueskatten ramme? Den skal ramme — herom gives der Regler i § 14, hvilke jeg senere skal omtale enkeltvis for ethvert af disse Afsnit — saaledes at alle disse Genstande hvert tredje Aar sættes til en vis Værdi, der fastsættes af Ejeren selv. Af den Værdi, han saaledes kommer til, skal han svare en Tillægsskat, og denne er sat til $\frac{3}{10}$ pro

mille af Formuen. Det vi først standsede ved, da vi gjorde os bekendt med dette Forslag, var det store og usikre Apparat, der sættes i Bevægelse for at naa dette Resultat. Det drejer sig om en Indtægt af ca. 1.350,000 Kr. om Aaret. Og selv om det maatte være rigtigt at ansætte den til dette ikke saa betydelige Beløb, forekommer det os ikke heldigt, at man hvert 3dje Aar skulde skaffe al denne Usikkerhed og Ubestemthed ind i Værdsættelsen af Samfundiformuen for at drage dette Beløb ind i Statskassen. Lad mig allerede her betone, hvad der ofte vil blive nævnt, at der intet andet Land er i Verden undtagen Preussen, hvor dette gøres, og at det kunde være tvivlsomt, om det netop skulde være det Forbillede, vi skulde følge. Som sagt vi standsede ved dette: Er det rigtigt ad denne Vej at skabe en ny Skat her i Landet? Efter denne almindelige Betragtning skal jeg sige, at det dog ikke var dette, der i det væsentlige blev det afgørende for vor Stilling til Sagen, thi vi maatte, hvis det var retfærdigt og rigtigt, finde os i, at al Ulejlighed og Byrde skulde paalægges, og at al den Usikkerhed skulde komme ind i Forholdene. Men vi have ikke kunnet skønne, at det var retfærdigt og rigtigt, naar vi gik de enkelte Afsnit igennem, hvorpaa Byrderne skulde lægges. Jeg beder Dem rette Deres Tanker paa dette: er det rigtigt ad denne Vej ved Siden af en Indkomstskat og Skatten paa fast Ejendom at indføre en yderligere Beskatning af faste Ejendomme paa den Maade, som Lovforslaget har tænkt sig det? Hvis d'Hrr. ville se paa § 14, Nr. 1, 2 og 3, thi det er i Virkeligheden de samme Regler, som her ere opstillede for faste Ejendomme, hvad enten de anvendes til Landbrug, til Beboelse eller til Næringsbrug, med nogle Modifikationer. Alle disse Ejendomme skulle med Besætning, Inventarium o. s. v. ansættes til en Værdi af Ejeren selv efter et Skøn, og han skal ved denne sin Værdsættelse til Vejledning benytte Vurderingsforretninger, som ere optagne over Ejendommen til Laaneefterretning. Jeg tror, at alle ville erkende, at det er en Maade at løse Spørgsmaalet paa, som fører os ind i store Vanskeligheder, og de, som kende til saadanne Vurderingsforretningers Betydning, ville ogsaa sige, at disse ere næppe det rette Grundlag ved Værdsættelsen af en Ejendom som Skatteobjekt, og forkaster man paa den anden Side denne Vejledning, hvorpaa skal Ejeren saa bygge sit Skøn? Jeg henstiller som sagt dette til Bedømmelse, om det er en lykkelig